

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

<p>Abonamentul</p> <p>Pe un an: 24 lei</p> <p>Pe 6 luni: 12 lei</p> <p>Pe 3 luni: 6 lei</p>	<p>Articolele și corespondența</p> <p>se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.</p> <p>Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.</p>
---	---	---

Două „întreceri“...

În vremea noastră se vorbește mult despre întreceri între oameni, între popoare, între sisteme. Nu-i aceasta un lucru nou. Nou este numai felul întrecerii și mijloacele uriașe puse în slujba ei. De când e lumea oamenii și popoarele s-au luat la întrecere. Mîntuitorul însuși ne pune în față ținuta de a fi desăvîrșit precum Tatăl nostru cel din ceruri desăvîrșit este și ne cheamă să fim silitori, că silitorii răpesc împărăția lui Dumnezeu. Iar Sf. Ap. Pavel seamănă pe credincioși cu alergătorii în arenă, care se iau la întrecere. Toți vor să ajungă mai repede la țintă și își încordează toate puterile, ca să nu rămînă în urmă. Deci: „întrecere” în cele bune între credincioși spre a dobîndi cununa mîntuirii. Și de fapt la început creștinii se întreceau care de care să fie mai bun, mai milostiv, mai iubitor, mai făcător de bine, mai plin de duhul rugăciunii, — mai smerit. Și ce frumoasă e o astfel de întrecere: întrecerea în cele bune, întrecerea în a face mai bine decît pînă acum.

Este însă și o „întrecere” între cei răi în cele rele. Aceștia adaugă la răutate încă mai multă răutate și se silesc să sporească suferința și fărădelegea în lume. Cum ar fi întrecerea între ceice vreau să vadă cine poate bea mai mult acool, sau cine poate mîncă mai mult, sau cine e mai mare bătaș, ș. a. Așa erau romanii pe vremea Sf. Apostol Pavel. Nu numai că erau „plini de toată nedreptatea... de năravuri rele”, ci încă laudau pe ceice erau mai păcătoși. De aceea Sf. Apostol Pavel scrie despre ei, că „socotindu-se înțelepți, au înnebunit”. (Rom. 1, 22, 29—32).

Și astăzi stau față în față două feluri de întreceri. Marea mulțime a oamenilor cinstiți vrea o întrecere pașnică, o întrecere în muncă, pentru binele tuturor. Cu alte cuvinte, popoarele să muncească pe ogoare, să muncească în fabrici, să muncească în școli, ca să producă pîine, îmbrăcăminte, tot felul de bunuri materiale și să aducă lumină, cît mai multă lumină pentru minte și inimă. Să se vadă care este mai harnic, mai priceput, care face lucruri mai multe și mai bune. Țările să se ajute unele pe altele, făcînd schimb de

produse și de cultură. Ce lucru mai frumos și mai bun decît această întrecere poate fi între oameni și popoare! O astfel de întrecere are și binecuvîntarea lui Dumnezeu, că ea este întrecere pe temeiul înfrățirii între oameni și popoare și pentru luminarea tuturor.

Dar unii conducători din Apus vorbesc de o altă „întrecere”, căreia îi zic ei: „cură înarmărilor”. E tot ca întrecerea celor ce fug în arenă, dar acum nu e vorba de îmbunătățirea vieții, ci de a fabrica cît mai mult armament, cît mai multe bombe atomice și cu hidrogen, cît mai multe bombardiere. Asta însemnează ca toți oa-

menii să muncească și să-și rupă și bucata de la gură pentru a se fabrica arme cît mai multe. În loc de pîine, bombe; în loc de unt, tunuri; în loc de școli bombardiere. Această „întrecere” duce, nu la bună stare, ci la nimicirea popoarelor, la mizerie și grele suferințe.

De aceea popoarele sînt pentru întrecerea muncii pașnice și împotriva întrecerii războinice... Ele vor înfrîna pe cei ce visează noi războaie și vor face ca peste tot pămîntul să răsună numai cîntecul muncii roditoare. Frațe creștine, pentru care întrecere ești? — Nu poți fi decît pentru întrecerea în cele bune, căci Dumnezeu ne cheamă să ne întrecem în fapte bune, să zidim pacea și fericirea. Așa să fie!

Cîteva trebuințe creștinești

Viața omenească este o neconținută scurgere de timp și de fapte, care niciodată nu se mai întorc înapoi. O clipă pierdută, o oră întirziată, o zi nesocotită, toate apasă pe răspunderea omului și-i aduc mustrare de conștiință.

Vremea este ca arătătorul unui ceasornic, care merge tot înainte, chiar dacă am vrea să-i oprim măcar pentru o clipă înaintarea pe cadrul vieții. De aici s-a și născut zicala „cruță timpul, că el nu te cruță pe tine”. Și zicea Sf. Apostol Pavel: „răscumpărați vremea” (Efes. 5, 16).

Fiecare clipă nouă aduce cu sine trebuințe noi, încît neîmplinirea trebuințelor unei clipe aduce cu sine atît producerea de lipsuri, precum și de accentuare a răspunderii. Deci în orice caz omul tot rău se alege.

Așa este și cu cele ale vieții. Ce poți face azi, nu lăsa pe mîine, căci fiecare zi își are socoteala ei, iar dacă s-a început un lucru, el trebuie dus cu pricepere pînă la capăt, în mod conștiincios, căci de altfel te apasă lipsurile și răspunderea.

Deci pentru fiecare clipă, pentru fiecare ceas, zi și lună se arată nevoi potrivite. Și dacă ziua are ore de lumină, iar anul are lunile sale, apoi fiecare din ele își recere grija lor. Astfel spunea odată un părinte bisericesc, că potrivit fiecărui ceas din zi, sau fiecărei luni, omului i se arată tot atîtea trebuințe sufletești și creștinești, care se leagă întreolaltă în mod strîns, atît îna-

inte cît și înapoi, și nici odată nu se încheie această legătură între ele.

Prima trebuință sufletească este întotdeauna: începutul. Și noi știm, că „la început era Cuvîntul și Cuvîntul era la Dumnezeu” (Ioan 1, 1).

Dar fără punerea acestui cuvînt în aplicare nu se poate înfăptui nimic. De aceea urmează ca trebuință: voința de a face, voința de a se arăta în viață ca om străduitor. La această ne îndeamnă acel cuvînt al Mîntuitorului Hristos către tinărul din Evanghelie, cînd zice: „de vrei să fii desăvîrșit” (Mat. 19, 21). Prin el se arată cît de mult atîrnă în viață de voința omului de a se hotărî pentru o faptă, spre a dobîndi ceva.

Nu ajunge însă voința singură, pentru că ea trebuie îndrumată spre o țintă. Acea țintă ne tîmurește o altă trebuință, care este: învățătura. Fără învățătură ce să vrei? Deci mai întii trebuie să înveți, ca să poți cunoaște lucrurile și nevoile vieții. Pentru aceasta zice Mîntuitorul: „învățați-vă de la mine, că sînt blînd și smerit cu inima” (Mat. 11, 29).

Învășînd însă, e firesc ca să-i urmezi cuiva. Deci urmează trebuința: ascultării. Fără de această ascultare nu se poate dobîndi nimic, nici o cunoștință și nici singur nu poți porunci altuia, căci nici el nu te va asculta. Așa ne învață Mîntuitorul: „ferice de cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-l păzesc” (Luca 11, 28).

Continuare în pag. 4

Slăbănogul din Capernaum

În Dumineca 2-a din Postul Paștilor, Sf. noastră Biserică ne pune în față împlinirea cu slăbănogul din Capernaum. Acest slăbănog nu se putea mișca. De aceea e purtat în pat de patru inși. El nici nu putea vorbi. Sf. Evanghelie nu ne spune că ar fi zis ceva către Mîntuitorul. Și totuși Mîntuitorul îi iartă păcatele și îl vindecă. De ce?

— Pentru credința celor patru, care-l purtau și care l-au ridicat pe acoperiș, au spart acoperișul și prin spărtura aceasta au coborît patul, în care zăcea slăbănogul, punîndu-l în fața Mîntuitorului. Mare a fost credința acestora și mare a fost dragostea lor față de slăbănog. Fapta lor vorbea mai mult ca orice cuvînt. Din credință în puterea Domnului, ei au făcut totul ca să ajungă la El. Din dragoste față de slăbănog, ei au făcut totul ca să-l aducă la Tămăduitorul sufletelor și al trupurilor, Domnul nostru Iisus Hristos. „Iar Iisus văzînd credința lor”, văzînd dragostea lor, a curățit de păcat și a vindecat de boală pe slăbănog (Mc. 2. 1—12). Multe lucruri folositoare putem învăța noi din împlinirea aceasta!

Ajutorul credinței altuia...

În primul rînd învățăm că mîntuirea nu se dobîndește numai prin credința mea, ci și prin credința altora, credința pe care o au și o mărturisesc aceia pentru mine. Sînt cazuri cînd un credincios nu-și poate arăta credința, e ca și slăbănogul. Atunci credința altora ne poate fi de folos. Așa este pruncul nou născut. El e suflet de om, dar nu-și poate arăta credința, pentru că n-are pricepere. Pruncul însă e născut cu păcatul strămoșesc. Căci „întru fărădelegi m-am zămislit” — zice psalmistul (Ps. 50) și „printr-un om (Adam) a intrat păcatul în lume”, așa că în el „toți au păcătuit” (Rom. 5, 12). Nu este prunc, care să n-aibă păcat, să nu poarte pecetea păcatului lui Adam. Singur Iisus Hristos s-a născut fără păcat. Lăsa-vom, deci, pruncii întru slăbănogeala păcatului sau îi vom izbăvi? Am fi creștini fără credință în Hristos și fără dragoste față de pruncii noștri, dacă am face așa. Dimpotrivă îi vom aduce la Hristos pe brațele noastre și îi vom boteza, ca astfel să fie curățiți de păcatul strămoșesc și să devină fiii ai lui Dumnezeu după har.

Tot așa cînd un credincios e bolnav rău, ca slăbănogul din sf. Evanghelie, de nu se poate mișca, nu poate vorbi, nu-și poate arăta dorința de izbăvire, ce vom face? Il vom lăsa așa? Nu. Ci vom chema preoții Bisericii, ca să slujească Sf. Maslu, „și-l va ridica Domnul și de va fi făcut păcate i se vor ierta”. (Iacob 5, 14—15). Așadar, prin taina Sf. Maslu, Mîntuitorul săvîrșește iarăși iertarea păcatelor și vindecarea, pe care a săvîrșit-o cu slăbănogul din Capernaum pentru credința celor ce l-au purtat.

Dar cînd un frate rătăcește de la credința cea adevărată sau cade în păcate și fărădelegi, îl vom lăsa așa? Nu. Și acesta e un slăbănog cu sufletul. Și el are nevoie de ajutorul nostru spre a se vindeca. Va trebui deci să-i fim de folos. Și nu-i vom fi de folos prin ocări, sudălmii, muștrări

fără măsură. Că ocările îl întărită și-l învrăjbesc împotriva noastră. Ci-l vom ajuta prin blîndețe, bunătate, facere de bine, cuvinte frumoase, dragoste. Să vadă că ne doare sufletul pentru starea lui. Că-i dorim binele. Și-l vom ajuta mai ales prin rugăciunile noastre. Să se roage preotul la altar, la Sf. Liturghie, cu toți credincioșii pentru îndreptarea celui rătăcit. Să ne rugăm și acasă, în fiecare zi, dimineața și seara, pentru el. Să ne rugăm cu putere, din tot sufletul, din toată inima, știind ce mare bucurie e în cer pentru un păcătos care se pocăește (Lc. 15, 7). Și „rugăciunea credinței îl va mîntui pe el” (Iac. 5, 15). De cîte ori soția n-a lăcrămat în rugăciune pentru soțul ei, și ruga ei a fost ascultată?! De cîte ori mama nu și-a pus tot sufletul în rugăciune pentru fiul ei, și ruga i-a fost primită! De cîte ori frațele nu s-a rugat cu toată dragostea pentru fratele sau sora lui și ruga i-a fost împlinită? O, mari și minunate sînt lucrările Domnului și mare e puterea credinței! Că pentru credința noastră — Mîntuitorul izbăvește pruncul din robia păcatului strămoșesc, ridică bolnavii din patul suferinței, întoarce pe cei rătăciți, pe cei păcătoși la Biserică, la casa Tatălui.

Păcate și boale

Întîmplarea cu slăbănogul ne mai învață că mai grea decît boala trupului este boala sufletului, adică păcatul. Mîntuitorul iartă întîi păcatele slăbănogului, apoi îl vindecă de boală. El îl desleagă de lanțul păcatului, apoi îl desleagă de slăbănogirea trupului. Ca întîi să fie sufletul curat, să meargă drept și liber, și apoi să se îndrepte și trupul.

Așa e și firesc. Ce e mai de preț, trupul sau sufletul? — Fără nici o îndoială, sufletul e mai de preț. De aceea se cade să avem întîi grijă de suflet și apoi de trup. Asta nu înseamnă să nu ne îngrijim de trup. Mîntuitorul a dat sănătate și sufletului și trupului. Așa și noi să avem grijă de suflet și de trup, dar întîi este sufletul, apoi trupul.

E bine să alergăm la doctor, la spital, ca să ne vindecăm de boale. E bine ca, pe lîngă ajutorul doctorilor și al medicamentelor, să căutăm și ajutorul lui Dumnezeu și să ne rugăm pentru a bodîndi în sănătoșire. Trebuie să ne gîndim și la suflet. Care este „spitalul” sufletului? — Este Biserică. Care este „doftorul” lui? — Este Mîntuitorul, care lucrează prin slujitorii Săi, slujitorii Bisericii. Care este „medicamentul” păcatelor? — Este taina sfîntă a Pocăinței, a Mărturisirii. Dacă ne doare puțin capul, alergăm la medicament; dacă am răcit, luăm leacurile de trebuință. Orice boală am avea, ne doftorim. Cel puțin așa ar trebui să îngrijim și de suflet. Că în fiecare zi păcătuiam, cu gîndul, cu cuvîntul, cu fapta. Cine zice că n-are păcat, că el e sfînt, e un mincinos și un amăgitor (I In. 1, 8). Nu este om fără păcat. Se cuvine dar, să ne curățim de păcate, dacă vrem să nu ne pierdem mîntuirea. Să mergem cît mai des la sf. taină a Mărturisirii. Dacă nu în fiecare lună, cel puțin în cele patru posturi. Căci „dacă ne mărturisim păcatele, El (Mîntuitorul)

este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (I In. 1, 9). Așadar, să ne curățim și sufletul de păcate — prin taina Spovedaniei —, așa cum ne curățim trupul de microbi, ca să fim sănătoși și cu sufletul și cu trupul — așa cum ne vrea Dumnezeu.

Unitatea face puterea...

Întîmplarea cu slăbănogul din Capernaum ne învață și despre puterea unității. Au fost patru, cei ce l-au adus pe slăbănog. Acești patru erau una în credință, una în dragoste. Și văzînd Mîntuitorul „credința lor” a izbăvit pe slăbănog. „Că unde sînt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sînt și Eu în mijlocul lor” — zice Mîntuitorul (Mt. 18, 20). Cu atît mai mult e Mîntuitorul în mijlocul mulțimii credincioșilor, adunați în biserică, unde se roagă și preamăresc pe Dumnezeu! O, ce putere este rugăciunea aceasta a obștei credincioșilor! Și cînd te gîndești că Dumineca dimineața sînt milioane de credincioși, adunați în toate bisericile în numele Domnului la rugăciune, nu poți să nu te cutremuri de puterea acestei credințe, de puterea acestei rugăciuni.

Și ce bucurie este în cer, ce bucurie este între credincioși, că acum nu mai sîntem dezbiinați în două Biserici romînești, ci sîntem iarăși una! Ne adunăm în aceleași biserici, ne rugăm cu aceleași cuvinte, luăm parte la aceiași sf. Liturghie, la aceleași sfinte slujbe, ne închinăm în fața aceluiași altar și Hristos este în mijlocul nostru și binecuvîntează și întărește unitatea noastră. Că Mîntuitorul „văzînd credința noastră”, văzîndu-ne una în credință și în dragoste — cum erau cei patru din sf. Evanghelie — ne împlinește rugăciunea, ne luminează sufletele și ne vindecă durerile. Ce privesc plăcută este să-i vezi pe toți credincioșii romîni înfrății la aceleași altare strămoșești, rugîndu-se cu o gură, cu o inimă, pentru mîntuirea sufletelor și pentru pacea a toată lumea! Să întărim, dar, această unitate în credință, în dragoste, în rugăciune, și Dumnezeu milostivirii va fi cu noi!

Părintele NICOLAE

La sînul Bisericii

În parohia Grindeni (prot Luduș) s-au întors la Biserică-mamă credincioasele Maria Nașc și Mariuța Călugăr. Mariuța Călugăr a ținut de secta martorii lui Iehova. Maria Nașc — timp de 18 ani a cunoscut adunările baptiste, apoi adventiste, aparținînd în ultimul timp de martorii lui Iehova. După 18 ani de umblare, ea și-a dat seama că adevărul mîntuitor este tot în Biserică ortodoxă, de care s-a îndepărtat. De aceea s-a întors la Maica ei duhovnicească, la sfînta noastră Biserică, s-a mărturisit cu lacrimi de pocăință și s-a împărtășit, devenind iarăși fiică iubită a Bisericii.

Astfel amîndouă sînt acum bune credincioase ale Bisericii, care le-a primit cu bucurie și le-a împărtășit darurile Ei dumnezeiești. Aceste întoarceri sînt roada dragostei și bunătății, cu care a lucrat Biserică, arătînd că Ea rămîne o mamă iubitoare și pentru fiii Ei, care vremelnic au părăsit-o. Cu atît mai mare este bucuria revenirii. Dumnezeu va binecuvînta cu roduri bogate calea acestor credincioase!

T.

Intr-o parohie revenită

Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, la cererea credincioșilor din parohia revenită Ș., m-a trimis în misiune ca să stau acolo pînă va veni un preot-paroh statornic.

Aflînd credincioșii că conducerea bisericească le-a trimis preot, au alergat la primele slujbe sfinte ca o turmă însetată la izvorul izbăvitor. Văzînd această sete arzătoare după cuvîntul dumnezeesc și mai ales dorul fierbinte după rugăciune pentru ajutorul Celui Prea Înalt, — mi-am dat toată silința să săvîrșesc *sfintele slujbe cu cea mai profundă evlavie*, să rostesc *din toată inima „rugăciunile la toate trebuințele omenești”*, și să pun *mult suflet în toate predicile* rostite la înțelesul credincioșilor.

În primele săptămîni am putut constata cu deosebită bucurie că sămînța aruncată a căzut în pămînt roditor. Numeroși credincioși s-au împărțit cu sfintele taine și n-au mai lipsit de la nici o sfîntă slujbă. *Sfînta Biserică a fost și a rămas centrul vieții spirituale în parohie*. De aceea în repetate rînduri am vestit în biserică credincioșilor să vină cu îndrăzneală la preotul lor în orice vreme, ziua sau noaptea, să mă trezească fără sfială din somn dacă au nevoie, să-mi spună bucuriile și necazurile și să-mi ceară sfat și ajutor. Și așa s-a întimplat.

Pe teren social i-am îndrumat să trăiască în spiritul păcii și al dragostei creștinești mai întii în familie: soț, soție, copii. Prin sfat părintesc și rugăciuni sfinte am refăcut în scurt timp patru căminuri familiare distruse de duhul neînțelegerii. Am împăcat numeroși vecini aflători în procese distrugătoare.

I-am îndrumat să *asculte de stăpînire*, pentru că „orice stăpînire este de la Dumnezeu”. Astfel de ex. am participat în fruntea tuturor credincioșilor la serbarea zilei muncii și la alte serbări culturale-artistice în căminul cultural din comună.

Am sfătuit credincioșii mei să *trăiască în pace și bună înțelegere cu locuitorii de alte confesiuni și naționalități*. În acest scop am participat la primirea festivă a unui prelat bisericesc de confesiune reformată, cu care prilej am arătat că toți oamenii din orice religie și națiune ar fi, sînt fiii aceluiasi Părinte ceresc și de aceea trebuie să ne iubim ca frații în marea familie a popoarelor.

Pe teren pastoral am avut de lucru neîncetat ca cercetarea bolnavilor și combaterea concubinajului. În combaterea concubinajului am demonstrat credincioșilor frumusețea vieții familiare în hotarele legilor sociale, avînd și binecuvîntarea Bisericii cu toate roadele sale minunate. Și în consecință s-au prezentat la sf. taină a cununiei numeroși concubini.

Pe teren economic am executat toate dispozițiile autorităților publice, îndemnînd pe credincioși să fie primii la executarea tuturor muncilor agricole. Un bun credincios trebuie să fie și un cetățean distins. În consecință consilierii mei bisericești au fost anul trecut, primii la însămînțări, la recoltă, la predarea cotelor și plata impozitelor.

Toate aceste osteneli pe teren social, pastoral și economic le-am arătat credincioșilor ca făcînd parte din marea luptă pentru pace a popoarelor la care ia parte cu însuflețire sf. noastră Biserică.

Ciștișigînd astfel încrederea credincioșilor mei am făcut apel la spiritul lor de jertfă mai întii pentru repararea bisericii și apoi a casei parohiale. Apelul a fost încoronat de succes. În timp destul de scurt prin contribuția credincioșilor,

dar mai ales prin *muncă voluntară* s-au executat lucrări de reparații în valoare de peste patru mii de lei.

Cîțiva credincioși cari și-au făcut serviciul militar în fosta armată austro-ungară înainte de 1914, povestesc următoarele: *Noi românii nu sîntem papistași*. Iată pentru ce: în duminică și sîmbători ne conduceau la biserică. Înainte de plecare eram așezați în rînduri după confesiuni, catolici, ortodocși, reformați, protestanți, etc. Noi românii uniți ne-am așezat în prima duminică în rîndurile catolicilor și am fost conduși la biserică papistașilor. Slujba streină, ne-a lecuit pentru totdeauna de-a mai spune că sîntem catolici.

Unii credincioși mărturisesc că, înainte de 1948, îndemnați de preoți, au mers de s-au cuminecat la biserică romano-catolică. Lor însă nu le-a plăcut. De ce? Iată de ce:

Apoi ne-a spovedit popa catolic ungurește, iar în loc de sf. Cuminecătură cum o știm noi cu

pîne și vin, ne-a pus pe limbă ceva ca o foiță de țigară. Dar cu asta nu ne-am simțit cuminecați. De aceea ei nu s-au mai dus la popa catolic.

Astăzi credincioșii reveniți mulțumesc lui Dumnezeu că au ajuns larăși la sînul sfintei biserică, de care nu se vor mai despărți niciodată.

De altfel biserica lor, fiind veche, este împodobită cu icoanele cele mai ortodoxe, înfățișînd pe Cuvioasa Paraschiva, Sf. Constantin și Elena, Iadul, Raiul cu inscripții în *slavona veche*, iar amvonul este împodobit cu seria de icoane prezentînd „Simbolul Credinței ortodoxe” în imagini, publicația Sfîntului Sinod al bisericii ortodoxe romîne din București.

Astfel, sub ochii lor pictura bisericii le arăta clar că strămoșii lor au fost ortodocși și că ei tot ortodocși au rămas, că poporul român de dincoace și de dincolo de Carpați, toată viața lui a mărturisit o singură credință, cea ortodoxă. Ei sînt bucuroși, că acum se închină în Biserica strămoșească, alături de toți credincioșii romîni.

T. N.

Cum ne dăm binețe

Semn al legăturii sufletești

Cel dintii semn al legăturii sufletești între om și om sînt binețele, adică salutul. Prin acel „Doamne ajută” sau „bună ziua” sau „noroc bun”, sau prin altfel de binețe și prin răspunsul care urmează, se întinde în acel timp, cea dintii punte de apropiere sufletească între doi sau mai mulți oameni.

Prin salut și prin resalut, adică prin binețele și prin mulțumita care li se dă, porțile sufletelor celor care se salută fac cea dintii deschidere.

Dacă într-un compartiment de tren intră un călător și se așează pe bancă fără a saluta pe cei pe care îi găsește aci, este semn că are sufletul închis. Greu se va putea vorbi cu el.

Cît de neplăcut ne simțim atunci cînd, întîlnim în cale pe cineva mai tînăr, acesta trece mai departe fără să ne spună nici un cuvînt de binețe! Tot atît de greu i-ar cădea și unui om mai în vîrstă decît noi, dacă am trece pe lîngă dînsul fără să-i spunem nici un cuvînt bun.

Se întimplă cîte odată să vezi doi oameni care s-au cunoscut cîndva și care deși se recunosc, totuși trec unul pe lîngă celălalt fără să se salute. Unul nu salută fiindcă se crede ceva mai în vîrstă decît celălalt, iar celălalt nu salută fiindcă se știe ceva „mai mare” prin slujba pe care o are; și așa, deși sînt gata să se întîlnească față în față, trec fără să-și spună nici un cuvînt.

Desigur că este o rînduială consfințită de veacuri, care ne învață limpede cine se cuvine să dea binețe mai întii, în diferitele împrejurări. Dar decît să treacă doi oameni unul pe lîngă celălalt fără să-și spună nici unul vre-un cuvînt de binețe, mai bine cel mai în vîrstă să-l salute pe cel mai tînăr, iar cel mai mare să-l salute pe cel mai mic.

Astfel s-ar putea ca cel mai tînăr și cel mai mic să se rușineze, iar a doua oară să-și cunoască datoria cuvinței.

Chip al sufletului

Chipul în care se salută doi oameni ne spune foarte mult. Modul de a saluta oglindește dintr-odată starea de prietenie sau felul și gradul de cunoștință între cei care se salută. După felul în care salută cineva, poți ști dacă datorează recunoștința celui pe care-l salută, sau nu; dacă cel pe care-l salută îi este mai mare sau mai mic.

Tot după felul în care dă binețe cineva, poți ști dacă are o creștere bună sau nu; dacă este om cu inimă deschisă, sau este un prefăcut.

Salutul trebuie să fie curat, sincer, adică să pornească din inimă. — Din inimă să dorești ajutorul lui Dumnezeu sau zi bună celui pe care-l saluți; din inimă să-i dorești noroc — adică reușită în lucrul său, din inimă să-i adresezi primul — sau poate singurul — cuvînt din acea zi.

De altfel, salutul prefăcut, nesincer, se și trădează destul de vădit. — Dulcegăria glasului, privirea vicleană a ochilor, zîmbetul strîmb al buzelor și alte semne descoperă totdeauna pe cel ce se preface. Numai prefăcutul crede că poate înșela; dar de fapt se înșeală singur.

Dacă salutul propriu zis, sincer fiind, este un semn al omeniei, al bune creșteri, al dragostei și al cinstirii omului de către om, resalutul sau mulțumirea la binețe, este și el un semn al acelorași simțăminte. — Deci cel ce răspunde la salut să nu se dovedească în ce privește buna creștere și omenia mai prejos decît cel care l-a salutată mai întii.

Școala omeniei...

De altfel, practica salutului și a resalutului este și un fel de școală a omeniei și a înobilării sufletului. Căutînd să fii sincer și respectuos cu cei cărora le dai binețe, căutînd să nutrești bunăvoință și dragoste față de cei pe care-i întîlnești și-i saluți, aceasta împreună cu alte asemenea intenții și deprinderi îți formează întreg felul tău de a fi, îți întipăresc în suflet seninătate, seriozitate și alte însușiri care deosebesc pe omul ales.

Cine se deprinde să fie cinstitor al celor mai bătrîni, ai celor mai încercați în greul vieții, cine se învață a-și deschide sufletul și față de necunoscuți, arătînd aceasta cel puțin printr-un cuvînt de binețe, acela va fi cinstitor și respectuos și față de părinții săi și față de cei apropiați ai săi.

Să ne învățăm copiii să salute; să-i învățăm și să-i convingem să salute respectuos, fără slugărnicie, fără prefăcătorie, sincer.

Să întemeiem salutul pe credința că toți oamenii sîntem fii ai aceluiasi Tată ceresc. Atunci nu se va mai saluta numai om cu om, ci frate cu frate.

GHEORGHE ȘOIMA

Sfaturi duhovnicești

Nu știi, ce să spui la mărturisire? — Deci să ne rugăm către bunul Dumnezeu ca să-ți trimită glasul conștiinței: Doamne, fii mie milostiv, păcătosului. Deschi-de-ți ochii atuncea asupra celor ce se întâmplă împrejur și mai citește din Invățătura de credință. Atunci te vei înspăimînta de cele ce le ai de mărturisit.

Păcat nu este numai fapta, ci și gândul greșit, dorințe deșarte. Acestea nu se văd, pentru că nu ai ochi să le vezi, dar ele stăpînesc firea credinciosului și-l pot duce spre rău și faptă. De aceea nu mai poate fi privire limpede a ochilor trupești, dacă sufletul este încărcat cu deșertăciuni. De aceea coboară-te întru tine, în sufletul tău, și vezi de poți sta drept, fără nici o umbră de îndoială, în fața lui Dumnezeu, care pe toate le știe?

Iar dacă simți această sială în fața lui Dumnezeu, înseamnă că începi să-ți dai seama, că ai păcate pe conștiință. Atunci vei începe să te controlezi, să te verifici și vei găsi mult praf păcătos pe sufletul tău, adunat de timpuri îndelungate. Și acest praf de păcate te apasă; de iei seamă al acest praf, vei vedea că s-a adunat.

Deci ajute-ți Domnul, prin rugăciuni stăruitoare, să te înțelepțești spre mîntuire. Nu e chestiune grea și nici complicată. De importanță este doar — începutul. Dacă începi bine, urmarea vine de la sine. Dar cum să începi, aici e necazul. Și cam greu se poate spune și, se poate sfătui, fiecare gîndind și acționînd altfel.

Dar zice Scriptura: Vîntul suflă unde vrea și tu auzi vîntul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine care e născut din Duhul" (Ioan 3, 8). Deci trebuie să ne rugăm, ca Domnul să ne lumineze, ca să nu umblăm schiopătînd (I Regilor 18, 21): căci „bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale" (Iacob 1, 8), dar „Maria par-tea cea bună și-a ales" (Luca 10, 42).

Mulți credincioși au în sine multă bunătațe, dar ea este fărâmițată, împrăștiată și neadunată, ca cioburile. Deci să ne străduim ca puterea rugăciunii să adune ce este bun în noi și cu cucernicie să ne putem mărturisi, în credința în milostivirea Tatălui ceresc.

Prof. M. ȘESAN

Cîteva trebuințe creștinești

Urmare din pag. 1

Ascultarea prilejuiește legături sufletești față de cel, care îți vorbește de bine. Și atunci din această ascultare se naște o adîncă trebuință sufletească, care este: dragostea. Fără de această dragoste nu se poate face multă treabă în viață. Căci ce i-ar folosi omului, dacă s-ar închide pe sine într-o colivie? Dar omul trăiește între oameni, are obligații față de semenii, frați, rude și față de poporul său. De toate acestea nu se poate înstrăina, pe toate nu le poate dușmăni, ci dimpotrivă se leagă de ele cu dragoste. Aceiași dragoste o arată și muncii sale, ocupațiunii și meseriei pe care o săvîrșește, căci fără tra-

Cooperativa agricolă de producție

Despre organizarea și retribuirea muncii

Cooperativa agricolă de producție își organizează întreaga activitate pe baza unui plan aprobat de adunarea generală. Planul de producție se întocmește ținîndu-se seama de condițiile specifice ale fiecărei cooperative — în așa fel încît să asigure îndeplinirea obligațiilor față de stat și plata muncilor S. M. T., să se constituie fondurile statutare și să se obțină cantități cit mai mari de produse pentru valorificare, pentru sporirea veniturilor ce se repartizează membrilor pe zile-muncă.

Experiența tuturor formelor de cooperare în producția agricolă arată că puterea cooperativei stă în munca făcută în comun de membrii ei. În felul acesta se pot face toate lucrările la vreme, se pot realiza cu succes planurile de producție.

De aceea în statutul-model s-a prevăzut că toate lucrările în cooperativă se fac în comun, prin munca personală a membrilor. Asta nu înseamnă însă muncă de-a valma. Pentru buna desfășurare a muncii, membrii cooperativei se organizează în brigăzi și echipe.

În cooperativa agricolă de producție toate lucrările sînt răsplătite după sistemul muncii în acord, adică potrivit cu cantitatea și calitatea muncii fiecăruia, după cum este drept. Celui ce lucrează mai mult și mai bine i se socotesc mai multe zile-muncă și ca urmare, cîștigul lui este mai mare. Celui ce lucrează mai puțin sau face treabă de mîntuială i se socotesc mai puține zile-muncă și cîștigul lui este mai mic. Pentru de-

pășirea planului de producție și reducerea numărului de zile-muncă față de cel stabilit pentru anumite lucrări, adunarea generală poate acorda brigăzilor, echipelor și membrilor (inclusiv brigadieri și șefi de echipe), o plată suplimentară. Totodată, așa cum se cuvine, pentru lipsă de grijă față de avutul obștesc și lucru de mîntuială sau alte pagube aduse cooperativei se aplică sancțiuni — ca avertisment, amenzi pînă la 5 zile-muncă, refacerea fără plată a lucrărilor prost executate, trecerea la o muncă de mai mică răspundere. În caz că abaterile sînt foarte grave, comitetul de conducere poate propune adunării excluderea din cooperativă.

Modul de organizare și retribuire a muncii asigură o răsplată dreaptă a muncii fiecărui membru al cooperativei agricole de producție.

Una dintre prevederile statutului-model arată avantajele de care se bucură femeile. În afară de cîștigul pe care îl realizează pentru munca făcută, cîștig ce se socotește la fel cu al bărbaților, femeia gravidă, membră a cooperativei, nu mai este nevoită să lucreze pînă în vremea nașterii. Ea este scutită de lucru timp de o lună de zile înainte de naștere și o lună după naștere. În acest timp, ea deși nu lucrează, primește plata din partea cooperativei — și anume jumătate din cîștigul mijlociu realizat în ultimele 12 luni sau, în caz că are o vechime mai mică de un an, jumătate din cîștigul mijlociu socotit pe timpul de cînd este în cooperativă.

gere de inimă, care tot dragoste este, nu se poate înfăptui nici un progres în viață. Mintuitorul ne învață: „să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit și Eu pe voi" (Ioan 15, 12). Iar sf. Apostol Pavel zice: „dragostea răbdă îndelung, este plină de bunătațe, nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se mîndrește... nu se aprinde de mînie, nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr, ea nu piere niciodată" (1 Cor 13, 4—8).

Din această revărsare de simțiri izvoarește trebuința încrederii și a nădejzii. Ce ur fi viața, dacă nu ar fi plină de încredere? De aceea constată sf. apostol Pavel, că „nădejdea nu dă de rușine" (Rom. 5, 5).

Iar cine are încredere și nădăjduiește, apoi acela nu se lasă bătut de vînturi, nu ascultă zvonuri și nu umblă rătăcitor, ci dimpotrivă se străduiește și caută căile cele mai potrivite în viața și munca sa. Deci urmează trebuința: căutării, pentru aceasta avem cuvîntul Domnului Hristos, care zice: „oricine cere ia, și cine caută găsește, și celui care bate i se va deschide" (Luca 11, 10).

Dar căutînd, credinciosul mai dă și peste necazuri și e întîmpinat și de păcate. Cine însă nu a suferit, acela nici nu știe să prețuiască bucuria, mulțumirea și fericirea ce se dă pe acest pămînt prin înlăturarea piedicilor păcătoase. Deci necazul este de atîtea ori chiar o poartă spre bucurie. Iată de pildă simburile, pus în pămînt, el trebuie să sufere o putrezire mai întîi, spre a încolți și a produce mai apoi o plantă nouă, plină de rod.

Mersul vieții produce o altă trebuință, care este răbdarea. Fără de ea nu se poate înfăptui nimic în lume. Cu răbdare muncește și plugarul, și minerul și cercetătorul. Oare bunurile din lu-

me se primesc de-a gata? Unde s-ar ajunge, dacă în viață s-ar aplica numai nerăbdarea? Deci cine se străduiește, acela răbdă, și atunci nu mai este purtat de supărare și mînie. El iartă. Și astfel el zice împreună cu Rugăciunea Domnească: „precum și noi iertăm greșiților noștri" (Mat. 6, 12).

Iertînd astfel, renunțăm la orice facere de rău, ceea ce nu este renunțare la viață, ci tocmai dimpotrivă contribuie la întreținerea ei, la înțelegerea dintre toți, și la înlăturarea de rău sub orice formă.

La capătul trebuințelor creștinești stă ajungerea la fîntă, care este mîntuirea de păcate, prin Hristos. Așa spune sf. apostol Pavel: „Hristos este sfîrșitul legii, spre îndreptarea oricui crede în El" (Rom. 10, 4). Mintuitorul poate mîntui și în ceasul al unsprezecelea pe cineva (Mat. 20, 9), dacă se îndreaptă la vreme.

Se înșeală însă amarnic acela, care crede că ajunge în ultima clipă să urce în grabă treptele acestor trebuințe creștinești, pentru că tocmai din cauza acestei grăbiri ale sale el mai ușor poate să alunecă și să cadă mai rău.

De aceea aceste trebuințe sufletești și creștinești trebuie urmărite cu sîrguință și răbdare îndelungată, pentru că nici la mîntuire cerească, precum nici la mulțumire din această lume, nu se poate ajunge în pripă, ci numai după o bună pregătire conștiințioasă, ceas de ceas, zi de zi, lună de lună și an de an.

Prof. M. ȘESAN